

САША БУРИЋ (1991)

Време похађања гимназије од 2006 – 2010.

Смер: природно-математички

Одељење: I-2 ... IV-2

Приликом завршетка основне школе, нигде се нисам проналазио у потпуности, једино што сам знао је да ће бити неко занимање засновано на природним наукама. Сходно томе једино што је долазило у обзир уписати, била је гимназија. Разлог зашто је била једино она је тај што сам имао још четири године да себе пронађем у потпуности, у будућем професионалном смислу, а и опсег знања које ћу стећи током гимназије биће опширно и темељито.

Генерално саме ранг листе се не сећам, једино знам да сам био на листи... а сам пријемни је био више-мање фиктивна ствар, збирке тестова су пређене пар пута, што самостално, што са наставницима српског језика и математике, и све је некако било “познато”, једино је постојала она позитивна трема, и жеља да комбинација тестова не буде прететано тешка.

Гимназијско школовање.... Ух, то је тешко описати, тј сажети у пар редова... четири године, много професора, много позитивних и негативних ситуација, емоције, разочарења, љубави, али укратко речено то би гласило: “Предивно искуство.” Екскурзије су нешто по чему се школовање памти, и биле су супер. Поред самих дестинација које смо обилазили, где се увек може рећи да је могло бити и бољих, затрпавају сећања о ситуацијама које су се збивале између нас, гимназијалаца. У том тренутку нисам веровао да ћу се у каснијем животу често сећати, кроз смех наравно, свих тих догодовштина. Мени се највише по сећању врти екскурзија из Грчке.

Професори... било их је много, сада било би некако исувише незгодно издвојити неког посебног, али занимљива ствар је да се највише сећам, и највише сам кроз даље школовање и сада кроз посао спомињао оне професоре који су нас највише “мучили” својим градивом, јер сам сазревајући схватио да су нас учили да мислимо, логично повезујемо ствари и да користимо свој мозак. Занимљива ствар је да се њихова градива и памте и заборављају у неком нормалном односу, али памте се њихове изреке, досетке и савети, један од таквих израза којих се често сетим, па га

неретко и сам помињем изговарала је професорка математике Оливера Пештерац, а гласи: “Преко прече, наоколо ближе!”. Што се тиче омиљеног предмета, у великој мери је то хемија, али може се рећи да је она та која је направила скок од свих природних предмета, па је тако и утицала на мене, и моје се даље школовање ослонило на њу, а и сам приступ професорке Ранке Вељковић је учинила да ја развијем још већу склоност ка хемији, која је потекла још из основне школе и професора Драгана Глицића. А кад су дошле и вежбе из хемије, знао сам да се ја нећу удаљавати од хемијске лабораторије.

Након завршетка Гимназије уписао сам Фармацеутски факултет Универзитета у Београду, који сам завршио 2015.године одбранивши дипломски рад на катедри за ботанику под називом “Ароматичне биљке Балканског полуострва-врсте Салвиа оффициналис Л. и Салвиа сцлареа Л.(Ламиацеае), под менторством, сада покојног, проф.др Радише Јанчића, и добијам звање магистра фармације. Након тога одрађујем приправнички стаж у сектору за фармацију ВМА, и након положеног државног испита добија лиценцу за самостално обављање фармацеутске делатности. Након краћег рада у једној београдској апотеци, враћам се у родни крај и од тада до данас радим у локалној трстеничкој апотеци “Александра”, прво као фармацеут, а затим као управник једног огранка ове апотеке.

Тренутно живим у Горњој Омашници, још увек неожењен и немам деце.